

หอมกลิ่นสบากวี
IvobSuns ๒๕๕๔

หทัยสินธุ สินธุหทัย, เด็กหนุ่ม
แห่งกลุ่มอ่านเขียนที่เรียกกันว่า
'ได้ฟ้าเดียวกัน' มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม เราไม่พบเจอกันพักใหญ่
อยู่ๆ เขากลายไปเป็นคนทำอะไรอยู่กับ
'ครูช่าง'

คนกาฬสินธุ์ เกิดในครอบครัวหมอลำ
ขอข้าว และนายฮ้อยขายวัว ในหมู่บ้าน
ลุ่มน้ำลำปาว

"ตื่นต้นกับงานเขียนจากสมุดบันทึก
กลอนลำของตา ที่ตาชอบบังคับให้ท่อง
ก่อนนอน และจดหมายรักหลายร้อยฉบับ
ของพ่อที่ส่งถึงแม่จากตะวันออกกลาง
ตอนพ่อไปขายแรงงาน จบมัธยมปลาย
ที่โรงเรียนสมเด็จพิทยาคม ต่อคณะ
สถาปัตยกรรม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
รู้สึกแปลกแยกกับห้องเรียน จึงหันทำ
กิจกรรมจนทำให้ได้พบปะเพื่อนนักกิจกรรม
มากมาย ทำกิจกรรมตั้งแต่ขายหนังสือ
เขียนหนังสือ เล่นดนตรีเปิดหมวก การ
เรียนลุ่มๆ ดอนๆ จนท้ายที่สุดก็เดินออก
จากมหาวิทยาลัย ตอนเรียนอยู่ปีสุดท้าย
ออกเดินทางไปทั่ว ไม่มีใครรู้ กลายเป็น
ผู้สาบสูญจากครอบครัวที่คาดหวัง..."

เขาเล่าถึงช่วงที่ห่างหายไป กระทั่ง
เป็นเสมือนผู้สาบสูญ...คนหนุ่มมัวไปทำ
อะไรเล่า?

"ร้อนระแหว่งเขียนปากมูล
อุปราชธานี และอุดรธานี ในบทบาทของ
ครูช่างถนน สอนหนังสือเด็กเร่ร่อน ร่วม
กับเพื่อนที่อุดรธานีสร้าง 'สวนสายลม'
เป็นพื้นที่ทดลอง ร่วมกันปลูกผักหาปลา
กับสมาชิก ซึ่งเป็นเด็กเร่ร่อนและเพื่อนครู
ผ่านไปสามปีสมาชิกแต่ละคน ก็มีอันต้อง
แยกย้าย ทำให้ต้องระหกระเหินหลงทาง
เข้ามาเมืองหลวง กระทั่งได้รับการชักชวน
จากครูช่าง ให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกคณะ
ละครมรดกใหม่ มีงานเขียนเล่มแรกเป็น
นิยายขนาดสั้นหนังสือทำมือ 'คนรักของ

สายลม' ตามด้วยรวมบทกวี 'สายลมและ
คนรัก' 'เมฆาของสุชาติา...' "

ล่าสุด ผมพบนามใหม่ของเขา
กับหลายบทกวี และ 'จงหลอมดาบ
ของเราเสีย'

"มันน่าจะเกิดจากความมีเงงสงสัย
ว่าขณะนี้ เราต่อสู้หรือทำสงครามกันเพื่อ
อะไร ไม่มีใครรู้เลยว่าศัตรูที่แท้จริงคือใคร
แต่ในขณะที่เราต่อสู้อยู่นี้ เกลียดชังกันอยู่
นี้ เราลืมกันไปแล้วหรือว่ามีเด็กๆ เผ่ามอญ
เราอยู่ เราจะสื่อสารอะไรกับเด็กๆ เหล่า
นั้น เราจะเล่าเรื่องความเกลียดชัง หรือเรา
ควรจะเล่าเรื่องอะไร..."

เป็นประเด็นคำถามของเขา
ท่ามกลางภาวะกลางสงคราม ก่อนร้อย
เรียงบทกวีดังกล่าว

"ผมว่ากวี ก็คือคนทั่วไปนั่นแหละ แต่
ออกจะเจ็บปวดกว่าคนปกติอยู่สักหน่อย
ด้วยกวีดีนเป็นผู้มีดวงตาพิเศษ ที่สามารถ
รู้สึกถึง ทุกข์ สุข ได้มากเกินกว่าที่จะไม่
เล่ามันออกมา เมื่อต้องเล่าเรื่องหรือรู้สึก
ว่าจำเป็นต้องเล่าเรื่อง กวีจึงต้องทำงาน
หนัก ทั้งการเคี้ยวกรำตัวเองด้วยภาษา
และเคี้ยวกรำตัวเองด้วยชีวิต..."

นานากวี นานาชีวิต นานาจิตใจ อาจ
เป็นตั้งนานาเสียงนกเสียงกา ที่เชื่อมั่น
จะยังขับขาน

"ตลอดระยะเวลาเจ็ดปีที่ตะลอนเล่น
ละครตามที่ต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ
ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ทำให้ได้เดินทางอยู่
ตลอด พบเจอเรื่องราวข้างทางมากมาย
เห็นรอยยิ้มเด็ก ๆ หรือคนดู ทำให้เชื่อว่า
ศาสตร์ของละคร คือศิลปะที่วาดด้วยการ
ทำงานอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่กระบวนการ
สร้าง กระทั่งเล่นเสร็จในแต่ละรอบ และใน
กระบวนการทำละครสักเรื่องจำเป็นที่จะ
ต้องศึกษาศาสตร์ของศิลปะหลายๆ แขนง
ตั้งแต่ นาฏกรรม คีตกรรม ประติมากรรม
จิตรกรรม กระทั่งวรรณกรรม..."

จงหลอมตาบของเราเสีย

สงครามประหัตประหารได้ยุติลงแล้ว
นักรบเอ๋ย
แม้ถ่านเถ้าควันไฟจะยังอ้อยอิ่งอยู่เหนือซากวิหาร
แต่ยามนี้ซากศพของหมู่มิตรแห่งเรา
ได้ถอดกายหลอมละลายรวมเข้ากับอีกฝ่าย
และได้กลายเป็นธาตุ
ในอ้อมอกของแม่พระธรณีเรียบร้อยแล้ว
แม้สงครามได้เผาป่าเสียเตียนโล่ง
หยาดน้ำตาของเหล่าแม่เฒ่า
อีกทั้งหยาดเหงื่อของแม่เฒ่าจากแนวหลัง
ยามนี้ก็ได้กลายเป็นสายฝน
หลุมเพลาะที่เราขุดไว้ได้กลับกลายเป็นลำธาร

เพื่อนเอ๋ย

จงมาหลอมตาบของเราเสีย
ด้วยเปลวไฟแห่งศรัทธา
แล้วตีมันเสียใหม่ให้เป็นจอบเสียม
เป็นคราดแลศาลไถ
ไว้ขุดพรรณเพื่อเพาะหวานธัญญาหาร
เมื่อแผ่แก่ลูกหลานของเพื่อนร่วมสมรภูมิ
ไม่แยกฝ่าย
ไม่แบ่งพวก

เด็ก ๆ ยังปรารถนาขนมหวานมากกว่าเรื่องราววีรกรรม
เด็กยังปรารถนาทานนางฟ้ามากกว่าเรื่องราวของบาดแผลหรือรอยกระสุน

เพื่อนเอ๋ย

เลือดเนื้อใดมิเคยสูญเปล่าหรอก
หากเธอไม่เลือกฝ่าย
ความตายของพลเดินเท้าจักถนอมคุณค่าไว้ในบ่อดิน
หากเธอลงมือปลูกเพาะเสียแต่ในวันนี้
ข้าวปลาในวันหน้า ย่อมอวยค่ากว่าอันสวรรค์

หทัยสินธุ สินธุหทัย

บทกวีเข้ารอบสุดท้ายนายอินทร์อะวอร์ด ปี 2554